

Az egész szegedi járás ünnepelte vasárnap a gépállomások fennállásának tízéves évfordulóját és a traktoristákat

Öt év óta immár hagyományosan ünnepeljük június második vasárnapján traktoristáinkat.

Az idei traktorista-nap nemcsak színpompájában, de bensőségesebben is lényegesen nagyobb volt a megelőzőeknél.

Kisteleken például már a kora reggeli óráktól kezdve szinte az egész falu zsongásban volt. Fél 11 órára sok száz dolgozó paraszt, termelőszoftvetkezeti tag érkezett a gépállomásra, hogy meghallgassák Vigh elvtársnak, a gépállomás igazgatójának beszédét, s részt vegyenek a legjobb kisteleki traktorosok kitüntetésén, jutalmazásán. Ebből az alkalomból

Bobály Pál főgépész és Tisoleki József traktorista kaptak kormánykitüntetést.

Rajtuk kívül még hét dolgozó részesült 600, illetve 700 forint összegű pénzjutalomban. Ezek a dolgozók voltak azok, akik a gépállomások megalakulásától kezdve szinte minden nap kivették részüket az őszi, tavaszi és a nagy nyári gépi munkákból, aratásból, cséplésből. Rajtuk kívül még mintegy 70 gépállomási dolgozó kapott kisebb összegű pénzjutalmat, akik fiatal dolgozók ugyan még, de azért derekasan helytállnak a munkában.

A hosszú, színvonalas kulturális műsorban a kisteleki általános iskolák együttese és szovjet katonák is szerepeltek. Egy kisebb létszámú szovjet katonai együttes látogatott el az alkalomból a gépállomásra, üdvözölték a kiste-

leki traktoristákat s katonaelőttük kedves műsor-számokat mutattak be. A műsor és sportbemutató után hajnalig tartó mulatságon

mintegy 600 falusi ember, s traktorista szórakozott Kisteleken együtt. Deszken is nagy ünnepséget rendeztek.

Az erkölcsi elismerésen túl gazdagon megjutalmazták fáradhatatlan munkájukért a gépállomás alapító dolgozóit: idős Kósó Ferenc, ifjú Kósó Ferenc, Csepella Imre, Patyik Pál és Kiss Márton traktoristákat. Hosszan elszórakoztak a szőregi általános iskola úttörőinek műsorszámain és az úttörőzenekar szép zene-számaiban. Ünnepi ebédre 600 személy számára főtt finom paprikás.

Kiskundorozmán sem volt még ilyen gazdag, szép traktorosnap, mint az idei.

Az ogyesszai Komszomol-küldöttség találkozott a Szalámigyár és a posta fiataljaival

A hős Ogyessza, Szeged testvérvárosának Komszomol-küldöttsége hétfőn, tegnap tovább ismerkedett a város fiataljaival, dolgozóival. Dél előtt a négytagú Komszomol-küldöttség V. F. Golovcsenko vezetésével a Szalámigyárban tett látogatást. A kedves vendégeket az üzem vezetői, kiszistái meleg szeretettel és virággal fogadták. Utána a küldöttség megtekintette

Több mint 650 vendég vett részt az ünnepségen. Nem volt még rá példa, hogy ennyi termelőszoftvetkezeti tag, egyénileg dolgozó paraszt látogasson el a traktorosnapra, mint most. A dorozsmai traktoristákat virágcsokrokkal köszöntötték a falu mártírhalált halt forradalmáról, Móra Ferencről elnevezett úttörőcsapat tagjai.

A sándorfalvi gépállomáson 20 dolgozó részesült jutalomban.

ők is többi dolgozó társaikkal együtt kivilágos-kivirradtig szórakoztak együtt a vendégségbe érkezett falusiakkal. Hétfőtől azonban már — mint a többi gépállomás dolgozóit — ők is valamennyien a helyükön vannak, készülnek a másfél-két hét múlva kezdődő nagy dologidőre, az aratásra, cséplésre.

Önmagunk és embertársaink egészségéért

Alkotmányunk rögzíti és mindennapi életünk ezer ténye bizonyítja. »A Magyar Népköztársaság védi a dolgozók egészségét és segíti a dolgozókat munkaképtelenségük esetén... ezt a védelmet és segítséget széleskörű társadalombiztosítással s az orvosi ellátás megszervezésével valósítja meg«. Az orvosi tudomány, nagyszerű fejlődése mellett első-sorban ennek köszönhetjük, hogy Szegeden is megtörtént az úgynevezett népbetegségek, a félelmetes járványok erejét, visszaszorítottuk a csecsemőhalandóságot.

Miből, hogyan teremtették ezt az »életbiztosítást«? A dolgozók által termelt nemzeti jövedelem egy részéből. Ebből felezi államunk a gyógykezelés költségeit, úgyis mondhatjuk, hogy a társadalombiztosítás révén nyújtja a munkásoknak »borítékot kívül«. Nálunk ugyanis a társadalombiztosítás — a szocialista elv alapján — nemre, korra, állampolgárságra, egészségi állapotra való tekintet nélkül — minden egyes dolgozóra kiterjed.

Irtóznak az emberek a betegségtől, amely a múltban könnyen nyomorba döntötte a családot. Talán éppen ezért, amikor egészségesekek, rossz emlékekkel gondolnak nemcsak a betegsége, hanem még a gyógykezelőhelyekre is. Némelyek eltérően nyilatkoznak az SZTK-ről, többen a rossz hírű OTI-idők emlékeire gondolva. A mai SZTK ugyan utóda az OTI-nak, de minden hibája ellenére sem mondhatjuk, hogy követője is. Ismeretes, hogy a felszabadulás előtt a társadalombiztosítást is maguk a tőkésék irányították. Az OTI választmányi tagjai többnyire a munkaadókból, a tőkés képviselőiből kerültek ki. Akkor több, mint 30 biztosi intézet működött az országban. Vajon mire volt ez jó? Semmiesetre sem a jobb szolgáltatást segítették, hanem mesterségesen válasz-

fatat húztak ezzel is a kizsákmányoltak soraiba, mert a különböző intézetekben eltérő volt a szolgáltatások mértéke és a rendelők egészségügyi színvonala, el-látása. Korszerűen felszerelt rendelőkintézeteket a város belső negyedeiben nyitottak. Az ipartelepeknek, külvárosoknak csak néhány szobából álló, nyomorúságos, elhanyagolt rendelők — vagy sokszor még az sem — jutott.

Nem kell mélyen visszszalagozni emlékeink napjában, hogy felidézük a múltat Szegeden. Körzeti rendelők nem voltak, az OTI-orvosok a kerületekben a saját rendelőkben kezelték a betegeket. Itt aztán élesen kirajzolódott a különbség, ki vár »szegénygyógyításra«, ki a »fizető beteg«. Ma már nincsenek OTI-orvosok. A gyógyítóapparátus az állami, a társadalombiztosítás a szak-szervezeteké (SZTK).

S ma már nemcsak körzeteként, hanem az 500-nál nagyobb létszámmal dolgozó üzemekben is van orvosi rendelők, ahol már fogászati szakrendelést is tartanak.

Azaz is dicsekedhetünk, hogy Mihálytelken és Ságváritelepen van egyik legkorszerűbb külvárosi rendelők. A m. jogú városi tanács központi rendelőintézete nem is bírja ellátni a gyógykezelést, ha nem volna ennyi tehermentesítő kirendelő. A harmincas évek elején Szegeden csupán 12-13 ezer biztosított volt. Ez a létszám a konjunktúra idején futott fel, s érte el 1940-41-ben a 22 ezret. Akkor Szeged lakóinak száma 134 ezren felelt meg. Ma több község le-választásával a város a kevesebb lakója közül több mint 63 ezer a biztosított. Ha ehhez hozzávesszük a családtagokat, könnyen kiszámíthatjuk, hogy Szeged lakosságának 80 százaléka részesül ma már társadalombiztosításban. Nemcsak ennyiben különbözik a mai társadalombiztosítás a felszabadulás előttiétől. Tápézn címén a múltban kerestük 55 százalékát kapták a dolgozók, ma 65, kétévi megszokott munkaviszony esetében pedig 75 százalékát. Ha kórházba került a dolgozó, 30 napig táppénzt sem kapott, ma már a keresésképtelenség első napjától jár a táppénz. Gyermeke-ápolás címén nem adtak egy fillért sem, ma az a dolgozó nő, aki egy évnél fiatalabb gyermeket ápolja odahaza, táppénzben részesül. Kórházi ápolásban a családtag egy éven belül csak 28 napig részesült, ma 90 napig. A társadalombiztosítás terhére szolgáltatott gyógyszert erősen korlátozták, sőt egyes gyógyszereket nem is írtak a beteg részére. Ma rendelkezésre állnak a különleges hazai és külföldi gyógyszerek filléres térítés mellett.

Szegeden is nagymérvű a gyógyszerforgalmazás és még mindig növekszik. Minden gyógyszerért megkaphat a beteg értékhatára való tekintet nélkül, ha ettől gyógyul meg. Sajnos, e téren nagyfokú felelőtlenség uralkodik nemcsak a betegek, hanem az orvosok részéről is. Sűrűn előfordul, hogy a biztosított gyógyszeres dobozzal jelenik meg a rendelőkben: »ezt írja fel, doktor úr« kére-ással és máris kapja a vényt. Akadnak olyanok is, akiknek egész házipatikájuk van már odahaza, ahol pusztul a fillérékért kapott, különben igen drága gyógyszer. 1956-ban havonta Szegeden 800 ezer forint értékű gyógyszert adtak ki SZTK-vényekre. 1957-ben már 900 ezer forint értékű, most pedig az első negyedév hónapjaiban már egymillió forint fölött tartunk. Ez természetesen nemcsak a fejlődésre, hanem a pazarlásra is utal, mégpedig súlyos pazarlásra.

Lényegesen javult Szegeden a szakorvosi ellátás is. Előreláthatóan rövidesen a körzeti rendelőkben is tartanak szakrendeléseket. Sokat tettünk már eddig is az egészségvédelemért, bár nem tudtunk kielégíteni mindent.

Ahároméves tervben bővítik a tanács központi rendelőintézetét. Egy háromemeletes szárnnyal bővítik majd a volt Onozóné-féle halászcsárda felől. Tovább tökéletesítik az intézet felszerelését. Ezek hasznos és szükséges intézkedések a betegellátás biztosításában, de ettől sem várhatjuk minden problémánk megoldását. A rendelőintézet fejlődésének, a gyógykezelés és gyógyszerellátás javulásának a jövőben méginkább párosulnia kell a nagyobb erőfeszítésekkel, amelyek az egészség megővését és megerősödését célozzák. Ez természetesen nemcsak az állam, az egészségügyi szervek feladata. Szükség van a szakszervezetek fokozottabb ellenőrző és ösztönző munkájára, a dolgozók nagyobb felelősségére önmaguk, embertársaik egészségéért, életéért.

Nagy Pál

A szegedi Éneklő Ifjúság békeakarátát fejezte ki nagyszerűen sikerült hangversenyével

»Baráti szívvel, baráti dal — Repülj a béke szárnyai-val!« — Szombaton délután e jelszó alatt mintegy kétezer szegedi énekes fiatal gyűlt egybe a Vasútforgalmi Technikum nagytermében és udvarán, hogy kóruskulturájával, az ének felemelő szépségével hirdesse boldog jelenét, szocializmust építő békeakarátát. A nagyterem zsúfolásig megtelt közönség — együttérzően — az ifjúság törekvéseivel — nagy érdeklődéssel jött el az általános és középiskolai énekarok e nagyszabású, demonstratív hangversenyére, hogy meghallgassa a lelkes, életörömtől sugárzó ifjúság mindjebb fejlődő énekkarainak műsorait, az új élet ifjú szíveinek zengő zenéi megnyilatkozásait.

A rendkívül gazdag hangverseny műsorát dr. Szeghy Endre tanszékvezető főiskolai tanár nyitotta meg. Bevezető szavai történeti áttekintést nyújtottak ének-zenei kulturális forradalmunk múltjáról és jelenéről. A régi elnyomatás éveiben elfeledtetni igyekeztek azt, ami népi eredetű, ami magyar. Kodály Zoltánnak, a zenei forradalmunk úttörőjének szavait idézte: »Legjobb tenendő: minél nagyobb tömegeket közvetlen érintkezésbe hozni az igazi, értékes zenével«. Örömmel állapította meg: ifjúságunk ma már olyan gyermekkarokat énekelhet, amelyekben a gyermekek lelki-világa teljes otthonossággal oldódik fel. Az éneklő ifjúsági mozgalom, mely a magyar népzene talaján indult virágzásba, győzelemre viszi a népi dallamokat. A népi dallamok diadala jutása kifejezője a népi erők diadalra jutásának is.

A bevezető szavak után Waldmann József általános iskolai igazgató felolvasta az V. magyar békekongresszusra elküldött üdvözlő távirat szövegét. »Az V. magyar békekongresszus hirdesse: béke-két akarunk, Békében aka-

runk élni, szebb és boldogabb jövőnkkel a szocializmust akarjuk építeni!«

Ezután egymást követve énekeltek el műsoraikat az általános iskolai és középiskolai énekarok, melyek figyelemre méltó, tudásuk legjavát igyekeztek nyújtani. A közönség nagy tapsal jutalmazta a jól sikerült, szép énekkari produkciókat. A hangverseny műsorán az Árpád téri, Dózsa György, Dugonics utcai, móravárosi, Pedagógiai Főiskola Gyakorló, Pedagógiai Főiskola Gyakorló ének-zene tagozat, Petőfi-telep I., Petőfi-telep II., rókusi, Szilléri sugárúti, Tanítóképző Gyakorló, Újseged-tiszpartti és Zalka Máté általános iskolák, valamint a Radnóti Gimnázium, Ságvári Gimnázium, Tanító-Tanítónőképző, Tömörkény Gimnázium és a Vasútforgalmi Technikum énekkarai szívesen, dalos kedvvel, lelkesedéssel és szép sikerrel szerepeltek. Eredményes, valamint szép munkájukért a karvezetőket: Batári Ferencné, Bálint Dezsőné, Erdős János, Kamrás Imre, Kiss Jenőné, Kiss Mária, Kóczián József, Mihálka György, Mészáros Kálmán, Nacsádi Józsefné, Papp Tiborné, Schuller Vilmosné, Szabolcsi Irén, Szolnoky Jánosné, Szécsi József, Vas Zoltánné, Viskovics Erzsébet, Visnyei Györgyné és Waldmann József tanárokat komoly elismerés illeti. Az »Éneklő Ifjúság Hangversenyét« az egyesített kórusok nagyszerűen zengő összkari műsorszámait zárták le.

Külön ki kell emelnünk a rendező szervek és személyek kitűnő munkáját, akik Szécsi József tanárral, zenei szakreferenssel az élen előkészítették és megszervezték a szegedi »Éneklő Ifjúság« ez évi hangversenyét. Hisszük, hogy énekkari kultúránk felfelé ívelő pályáján lelkes, jó munkával és együttműködéssel minden évben egy fokkal feljebb jutunk.

Garamszegi József

NAPJAINK

Tíz perccel csökkentették a MÁVAUT Budapest és Szeged közötti távolsági járatának menetidejét. Örültek az utasok, ha így haladunk, talán talán az év végére a Budapest-Szeged közötti távolsági autóbuszjárat időben utoléri a két város között közlekedő gyorsvonat — három és félóra — menetidejét.

De az utasok hiába örültek, ugyanis a tízperces időcsökkenésből időemelkedés származott, mert például a múlt hét szombat reggeli autóbusz 200 perccel később, a tegnapi délelőtti harminc perccel. És így a négyórás menetidőből rendszerint nem négy óra, hanem sokkal több lesz.

S a késés oka? Nem tudni. A MÁVAUT az utóbbi időben Budapest és Szeged között »bejáratos« autóbuszokat közlekedtet. Lehet, hogy ez az oka? Valószínű igen. De akárhogy is áll a dolog, jó lenne az utasok idejét kimélni, különösen azokat, akik időre mennek és az autóbusz időn túl szállítja őket. A bejáratos buszokat meg ne utasszállításra használják!

Közbiztonsági őrizetbe veszik a gazdasági kártevőket és a huligánokat. Mint illetékes helyen közölték, a bűnüldözés most már fokozott erővel fordul a társadalmi tulajdon fosztogatói, az üzérkedők, spekulánsok, gazdasági kártevők ellen. A közbiztonsági őrizet, melyet eddig jobbra az ellenforradalmi elemekkel szemben alkalmazták, most, mikor az ellenforradalmi zavarkeltők elleni ügyek lényegében lezárultak, döntően a gazdaságilag veszélyes személyek elleni védekezésre fordítják. A hosszabb bírósági eljárások mellett ezt az eszközt is felhasználják ártalmatlanná tételükre.

Közbiztonsági őrizetbe helyezik az árdragító üzereket, huligánokat, spekulánsokat, a társadalmi tulajdon fosztogatóit, orgazdákat és azokat a személyeket, akik illegális, kétes jövedelmi forrásokból élnek, nem végeznek rendszeres munkát, vagy egyáltalán nem akarnak dolgozni, noha kimutatható jövedelmük nincs és egészségi állapotuk sem gátolja őket abban, hogy rendszeres munkát végezzenek. Ugyanakkor fel-tűnően »nagyfőben« élnek, életszínvonaluk lényegesen magasabb, mint a becsületes dolgozóké.

Az ilyen elemek életmódja kirívó a mi szocialista társadalmunkban, sérti a szocialista együttélés és társadalmi rend szabályait, s a dolgozók jogos felháborodását váltja ki.

Ilyen címen jogosan vették őrizetbe Budapestén György Lászlót, Pozsonyi Istvánnét, Kiss Józsefet, Medve Mihályt, Gerber Gyulánét. Ezek a gazdasági kártevők feketézéssel, csempézéssel, üzérkedéssel, spekulációval óriási hasznot húztak el dolgozó emberektől.